

ועקרונותי עמי. פעם יצאתי מרצוני מן הממשלה לטרות עצתך, הפעם לא אצא מהממשלה לכרית

עצתך. לא ארחיב את הדיבור על כך, אחד אגיד אילו ידעתי להתפלל והיחה תפילתי: אל נצור

י מדינת ישראל. שלך בחרדה, זיאמה."

ירושלים, 23 בפברואר 1967 (בסעות כתב 1966).

עניתי לו בידי הנהג שלו: "זיאמה יקר (אין זה חואר מליצי): איני חסוס לפחד כסוך

בענין אחד, אבל אנימלא חרדה יותר ממך. לא אחווכח אתך על ברל ומה היה עושה. הערכת את

ברל אולי לא פחות מסך - אבל פעלתי כל חיי לפי תפיסתי אני, והיה גם מקרה שבכל חלק עלי

בענין חיוני - ואחר כך נצטרף לדעתי. אבל ברל איננו. ואני יודע שמה שהייתי צריך (ואולי

חייב) להגיד לך לא חשמע בין כך ובין כך, אני לא אחפלל: אל נצור מדינת ישראל, אלא אומר

לעם: שכור מדינת ישראל מפחריביו - אוהבך ומחננדך, ד. בן-גוריון."

לתמהוני הרב נתברר לי הערב כי זיאמה רץ לשזר וביקש ממנו שיזהיר אותי לא לדרוש

פיטורי אשכול. בשעה 8.30 בערב באה שוב מכונית מיוחדת שהביאה לי מכתבו של שזר. עניתי

לו שאל יתן לי עצות מדיניות. כתבתי בהתחלה שאני כותב כלחבר ולא כלנשיא.

בהקצ וחצי הערב - הגיעה הטמפרטורה שלי ל-37.2.

26.2.67, יום א'

יצאתי הבוקר מסדה בוקר לתל-אביב.

היו לי כל היום אורחים, העיקר היה הפגישה עם פינקוס (תחילה ביחידות) וסיפרתי

לו פרטי ההמחאה של כתריאל ממדריד ששלח לי בשביל המדרשה ואיתן מפרים שלח זה למשרד

החוץ והם מסרו למשרד החינוך, ולאחר שהודעתי לכתריאל שאני לא קבלתי ההמחאה אף לא הודעת

מנה שוב לאיתן בפריס, (אחר כך המציא לי חשוכתו של איתן מ-10 בפברואר שהוא כתב לשך

החינוך שזה נועד בשבילי ושעליהם להמציא לי ההמחאה ועד היום לא קבלתי אסילו הודעת על